

Familie Gräper - van Koolwijk

Verslag uit Brussel

September 2005

Nog maar een kleine maand in Brussel en ons leven ziet er inmiddels compleet anders uit dan in Groningen. En de veranderingen zullen ook de komende tijd ons leven blijven bepalen.

Natuurlijk was er in de eerste plaats het naar school gaan van Vera. De eerste dagen waren een groot feest. Ze kon nauwelijks bevatten dat ze 2 september nog een keer mocht, en na het weekend alweer. Op woensdag kwam echter de kentering. Opeens was school niet leuk meer, ze was moe van alle indrukken en wilde gewoon weer met ons mee naar huis. School was leuk tot dat het op school ging lijken dus, 5 dagen in de week, week in week uit. Iedere morgen trekt Vera alle registers open, zet het op een krijsen en klampt zich aan ons vast. Gelukkig neemt het krijsen al weer een beetje af en heeft ze inmiddels ook al een harts-vriendin gevonden (Mathilde). Samen vormen ze het Nederlandstalige bolwerk in een klas met verder Franstalige kinderen. En daar waar Vera is, is Mathilde, en andersom. Op het moment van schrijven breken ze boven de kamer van Vera af of, zoals ze zelf beweren, maken ze hele mooie rotzooi! Afgelopen zondag was er een schoolfeest en het was leuk om te merken dat veel mensen naar ons toe kwamen om kennis te maken. Het feit dat er een Nederlandstalig gezin naar de school zou komen was als een lopend vuurtje door school gegaan en omdat Fleur Vera meestal samen met Stan op de fiets naar school brengt was men tot de conclusie gekomen dat zij dan toch wel die Nederlanders moesten zijn (wie gaat er anders met 2 kinderen op 1 fiets zitten!).

Voor Floris begon op 2 september het werkzame leven weer. En de eerste week is in één woord samen te vatten: ETEN! Alle grappen die Floris vooraf heeft gemaakt over hoe zijn werk er hier in Brussel uit zou zien, lijken in de eerste week waarheid te zijn geworden. Met 11 warme maaltijden in 5 dagen is het maar te hopen dat het inderdaad zo is dat in Brussel zaken worden gedaan aan de eettafel. Ook werken in een internationale context is wennen. In een kantoor met een Taiwanese, Italiaanse, Duitser en twee Fransen is afspraak niet meteen ook afspraak, iets wat voor een Noordeling nogal wennen is. Ook het feit dat er niet een hele batterij ondersteunende diensten zijn, maar dat zelf de vuilnis buiten gezet moet worden is voor Floris een nieuwe ervaring. Ook nieuw is dat hij regelmatig de auto in ruilt voor het openbaar vervoer. De metrohalte Stokkel is op 3 minuten met de bus, 5 minuten met de fiets of 15 minuten lopen. Vanaf daar is het twintig minuten naar zijn kantoor. Daar kan de auto in de spits nauwelijks tegenop. Voordeel is bovendien dat die twintig minuten hem de gelegenheid geven eindelijk weer eens wat te lezen zodat we inmiddels een redelijk eind opschieten in de meega stapel boeken die wij bij ons afscheid hebben gekregen.

Werken aan de toekomst

Met Floris en Vera uit de weg kon Fleur zich gaan storten op het voorbereiden van de volgende stap in ons Brusselse leven; het regelen van een baan en het regelen van opvang voor Stan. Niet persé in die volgorde. Sterker nog, na wat telefoontjes leek het erop dat opvang van Stan de allerhoogste prioriteit werd. De leidster van de gemeente crèche vertelde me letterlijk dat als ik in de zomer van 2008 een kind verwachtte ze pas garanties kon bieden voor een plek (over gezinsplanning gesproken!). Tot die tijd zit de crèche vol met de huidige kinderen, hun toekomstige broertjes en zusjes (ze hadden op dit moment erg veel eerste kinderen dus daar komt nog wel meer aan!) en de kinderen die vanuit de gemeente een voorrangspotje aangewezen krijgen. Kortom we zijn aangewezen op het particuliere circuit. Maar zonder een portie geluk geen leven, dus na een paar dagen bellen trof Fleur een Nederlandstalige mini crèche waar door toeval net die ochtend een plekje was vrij gekomen (een kindje kreeg toch nog een plek toegewezen in de onthaalklas van de school van voorkeur) en Fleur mocht langskomen om te kijken of dat wat voor Stan was. Het blijkt om een kleinschalige (vandaar de naam mini) crèche te gaan met een licht esoterisch gehalte. Ook hier komt het internationale van Brussel om de hoek, de leidsters spreken vier talen door elkaar tegen de verschillende kinderen en in een groep van 14 kinderen komen 7 verschillende nationaliteiten voor. We spreken af dat Stan de komende tijd gaat wennen en vanaf 1 oktober is er plek voor hem voor 4 dagen in de week.

Die 4 dagen is dan ook noodzakelijk want inmiddels heeft een van Fleurs netwerk gesprekken onverwacht geleid tot een aanbod voor een baan. En hoewel we nog steeds in onderhandeling zijn over de arbeidsvoorwaarden, is de kans vrij groot dat Fleur per 1 oktober aanstaande zal beginnen als consultant bij het consultancy bureau Praaning & Meines, waarbij Fleur zich met name zal bezig houden met economische en mobiliteit vraagstukken. Praaning & Meines is een middelgroot kantoor met vestigingen Brussel en Den Haag, dat zich bezig houdt met het geven van strategi-

sche communicatie, public affairs en lobbyen, zoals het netjes op hun website staat. Het is het soort werk wat Fleur hoopte te vinden, op het snijvlak van bedrijfsleven, overheid en maatschappij, het met inhoudelijke vraagstukken bezig houden. Fleur heeft er erg veel zin in.

Belgische rompslomp

Prioriteiten verschuiven echter voortdurend en een deel van de dag brengt Fleur door met het achter een elektriciën aanbellen. Een van de stoppen lijkt niet meer te werken, met het gevolg dat zowel de vaatwasser als enkele stopcontacten in de keuken het niet meer doen. En opnieuw bevonden wij ons in de ondoorzichtige Belgische wereld van de utilities. De Nederlandstalige elektriciën die we te pakken weten te krijgen laat ons weten dat wij hem de volgende werkdag moeten terugbellen. Vervolgens neemt hij niet op en even later geeft zijn mobiel het signaal af dat het nummer niet meer in gebruik is. Met een Franstalige monteur wordt - met tussenkomst van de huiseigenaar - een afspraak gemaakt, maar de man komt niet opdagen. De volgende die bereid wordt gevonden komt drie dagen later dan afgesproken langs en laat een berichtje achter van "waar zijn jullie" (na 16.00 uur is dus een zeer rekbaar begrip!) Gisteren is hij echter alsnog gekomen. De vaatwasser doet het gelukkig weer, maar voor de rest moet hij nog weer eens terugkomen. We zijn benieuwd of we hem ooit nog weer terug zien. Ook hebben we inmiddels bezoek gehad van de wijkagent die in opdracht van de gemeente kwam kijken of we wel degelijk wonen op het adres dat wij bij de inschrijving hebben opgegeven. Nu hij langs is gekomen mogen wij ons definitief gaan inschrijven in het vreemdelingen register (voelt alsof we daar niet thuis horen, maar objectief is het natuurlijk wel zo). We moeten onder andere 5 pasfoto's van ieder lid van het gezin meenemen (wat ze daar allemaal gaan doen is onduidelijk) en nog een berg aan andere formele papieren. Kortom de komende dagen zullen we vooral met overheidsinstanties aan de telefoon zitten om de benodigde papieren te regelen.

Brussel is nu thuis

Afgelopen weekend zijn wij voor het eerst weer terug geweest naar Groningen. Een wijze les in de zin dat we ontdekten hebben dat je niet teveel in een weekend moet proberen te stoppen, niet in spijtstijd naar Groningen moet reizen met twee kinderen die een drukke week achter de rug hebben en dat ons leven zich nu dus echt in Brussel afspeelt en niet in Groningen. Het was goed om opa en oma even te zien en om met vrienden op het terras van Kaap Hoorn te zitten in het zonnetje. Om te merken dat goede vrienden een perfecte uitvalsbasis leveren en dat Vera en Stan toch eigenlijk super flexibel zijn en alles best vinden zolang wij maar in de buurt zijn.

Brussel is inmiddels ons thuis. Het leven hier, met de winkels in de buurt en de speeltuin om de hoek, is goed. Stan en Vera genieten zichtbaar van de rust die in huis is wedergekeerd nu zowel Floris als Fleur niet iedere avond op pad zijn. Wij genieten van het eindelijk tijd hebben om de krant te lezen (zowel de Belgische Standaard als de Nederlandse NRC), van het lezen van de stapel ongelezen boeken die de afgelopen jaren bleef groeien, van een lekker glaasje wijn bij het eten

en van de tijd en rust die wij nu vinden bij ons zelf om te genieten van onze kinderen.

Vera wordt groot! Iets wat past bij een meisje dat naar school gaat. Ze is zich ineens bewust van zichzelf. Zo is het belangrijk om je rugzak op de juiste wijze op je rug te hebben zitten zodra je het schoolplein betreedt (terwijl je de rit naar school toe geen moer om je rugzak geeft), dat je broertje niet al te luidruchtig je roept (gewoon negeren is dan een must) en natuurlijk met de juist kleren aan naar school gaan. Ze lijkt ook weer gegroeid, opeens is ze weer echt een kop groter dan Stan.

Stan houdt zich in de tussentijd minder met fysiek groeien bezig, maar groeit mentaal des te meer, iedere dag komen er 10 nieuwe woorden bij en de halve dag hebben we een papegaai om ons heen die de klanken van ons spreken herhaalt. Doordat Vera het grootste deel van de dag op school is, hoeft Stan opeens zijn plaats niet meer te bevechten. Wat als gevolg heeft dat hij een stuk rustiger is. Het is nog steeds net zo'n blij jongetje als altijd, maar tegelijkertijd lijkt het wel nog meer te genieten doordat hij overdag zijn moeder nu helemaal voor zichzelf heeft. En hij gaat in zijn gedrag steeds meer op zijn vader lijken. Zijn favoriete speelgoed zijn de auto's, in alle soorten en maten (maar met een lichte voorkeur voor de ouderwetse metalen). Maar niet om er onbesuisd mee te crossen of te botsen, nee het liefst stalt Stan ze uit. Alle mooie (lees metalen) auto's parkeert hij in een mooie rij op zijn tafeltje om vervolgens auto voor auto de deurtjes open of dicht te doen. Voorzichtig, want anders gaan ze kapot. Met de grotere plastic auto's kun je altijd nog botsen, maar daar wacht hij liever mee tot Vera thuis is, dan kun je tenminste echt botsen!

Kortom, we passen ons langzaam aan, vallen nog steeds van de ene in de andere verbazing als het gaat om de Belgische politiek (zoals bijvoorbeeld het voorstel van de Waalse regering dat woensdagochtend op het nieuws was om een vignet voor gebruik van de wegen in te voeren. Dit tot grote woede van de Vlaamse regering die het als een vorm van Vlamingen pesten ziet. Het zou ook tot absurde situaties leiden op wegen als de E40 van Brussel naar Luik, waar meerdere malen de taalgrens en derhalve de noodzaak om wel/niet een vignet te hebben wordt overschreden. Diezelfde avond nog op het journaal bleek de betreffende Waalse minister te zijn teruggefloten door zijn minister president. De kranten staan vol over deze wat de Belgen zelf Belgisch surrealisme noemen!) genieten van het lekkere eten en oefenen samen met de verkoopster van ons bakkertje ons Frans (terwijl zij haar Nederlands op ons oefent) en bedenken ons ondertussen wat het kennen van alle soorten brood in het Frans ons in de toekomst zal brengen. Ons huis is klaar om gasten te ontvangen en dat is zo als het er nu naar uit ziet ook de voornaamste bezigheid de komende weken. We kijken er naar uit!

